

delse paa Afsætningen af denne Vare. Hvis den Teori nogen Sinde har bestaaet sin Prøve i Praksis, saa vil jeg bede de ærede Medlemmer oplyse, hvor det er sket. Jeg tror, de flestes Erfaringer gaar ud paa, at ogsaa Prisen har nogen Indflydelse paa Afsætningen, og saadan er det selvfølgelig ogsaa med Afsætningen og Købet af Arbejdskraften til Udnyttelse i Produktionens Tjeneste. Det er ikke den eneste Faktor — det indrømmes —, men den skal ogsaa tages med.

Det synes mig ogsaa, at hele den Begrundelse, man fra den Side fører frem, viser, at man i Virkeligheden ikke selv tror paa Rigtigheden af Paastanden om, at Arbejdslønnen ingen Betydning har; for saa gik man jo ikke til at fremstille det paa denne misvisende Maade, som det ærede Medlem Hr. Stauning gjorde forleden Dag med Hensyn til det Tilfælde, som den højtærede Indenrigsminister omtalte: Støvlerne, idet det ærede Medlem talte, som om Arbejdslønnen kun var det, der gaves for at sy et Par Støvler; alt det andet, der medgik til at fremstille Støvlerne, var ikke Arbejdsløn. Der betales jo dog Arbejdsløn baade ved Tilberedelsen af Læderet, ved Fabrikation af Maskiner, ved Reparationer, ved Opførelse af Bygninger og ved Transport. Af Omkostningerne ved alle disse Processer indenfor Produktionen er en betydelig Del Arbejdsløn, saa naar man skal til at benytte den Slags Ting for at vise, at Arbejdslønnen ingen Rolle spiller, saa er det, jeg siger, at saa faar man uvilkaarlig en Mistanke om, at vedkommende, som hævder en saadan Opfattelse, i Virkeligheden ikke selv tror paa det.

Det er der ogsaa en anden Ting, der viser. Jeg har før tilladt mig at minde om, at i Efteraaret 1926, i disse Dage omtrent for et Aar siden, fremsatte den daværende Erhvervsminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, paa Regeringens og hele Socialdemokratiets Vegne her i Rigsdagen et Forslag, hvori der var en § 6, der gik ud paa at stille 15 Mill. Kr. til Raadighed til Tilskud til Arbejders og Virksomheders Igangsættelse, og dette Tilskud maatte ikke overstige 2 Kr. pr. Arbejder.

Hvad betyder nu det? Det betyder, at man mente da at kunne faa Anvendelse for 15 Mill. Kr. gennem Tilskud paa højst 2 Kr. pr. Arbejdsdag. Det vil altsaa sige, at man derigennem mente at stille Midler til Raadighed til Arbejde i 7½ Million Arbejdsdage, det vil sige til 50 000 arbejdsløse i de 6 Vintermaaneder. Det skulde være en Nedsættelse paa 2 Kr. paa Arbejdslønnen

pr. Arbejdsdag eller en Hjælp til Virksomhederne til at betale Arbejdslønnen. Men hvis nu Arbejdslønnen ingen Rolle spiller, saa spiller disse 2 Kr. jo heller ingen Rolle, og saa er det jo det rene og skære — jeg kunde næsten fristes til at sige Humbug, hvis den højtærede Formand vil tillade det, for det er i Virkeligheden det, det er.

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om ikke at bruge saa stærke Udtryk, og jeg vil henstille til de ærede efterfølgende Talere, om man ikke i noget højere Grad, end Tilfældet har været, kunde holde sig til det foreliggende Forslag.

Knud Kristensen: Jeg er ogsaa snart færdig og skal efterkomme den højtærede Formands Henstilling om at fatte mig kort. Jeg tror dog, jeg tør sige, at det ikke hidtil har været mig, der har forlænget Debatten mest.

Jeg vil blot lige slutte det, jeg begyndte paa. Jeg mindede om, at Socialdemokratiet gennem den daværende Erhvervsminister netop ved Fremsettelsen af dette Forslag har tilkendegivet, hvis dette Forslag da skal tages alvorligt, at man mente gennem Lettelse af Arbejdslønnen at kunne sætte betydelige Arbejder i Gang og derved skabe Arbejde til 50 000 arbejdsløse i 6 Maaneder. Det, som da fremgaar baade af dette og de andre Forhold, er, at den Tale om, at Arbejdslønnen ingen Rolle spiller — vi siger ikke fra vor Side, at den er ene afgørende — er positiv urigtig. Jeg synes, man har Lov til at sige, at man heller ikke fra den Side har vist, at man selv i Virkeligheden tror paa denne Paastands Rigtighed.

Det, som der er det karakteristiske ved dette Forslag, som her er til Behandling, er jo det, at man forbeholder sig for Fagorganisationen og for sig selv at opstille de Arbejdsbetingelser, som man nu mener er de rigtige, men man overlader hovedsagelig til Samfundet, det vil sige til de øvrige Klasser, at bære Byrderne, bære de ulykkelige Følger af denne Politik. Den højtærede Minister sagde paa Regeringens Vegne, at det kunde de ikke være med til. Jeg skal tillade mig paa mit Partis Vegne at sige, at det kan vi heller ikke være med til, for det vil føre til en ganske urimelig og uretfærdig Fordeling af Byrderne ved Afbødningen af de ulykkelige Følger af Arbejdsløsheden; men det vil endvidere føre med sig, at den ulykkelige Tilstand, som vi for Øjeblikket er inde i, vil blive vedvarende,